

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 490/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátkou JUDr. Sabínou Hodoňovou, Mariánske námestie 31, Žilina, pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 205/2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. septembra 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 205/2017 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol: „Dňa 6. júna 2016 bola na Ústavný súd Slovenskej republiky doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn.: 7C/31/2006. Ústavný súd Slovenskej republiky Nálezom sp. zn.: I. ÚS 401/2016 zo dňa 14. septembra 2016 rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn.: 7C/31/2006 porušené bolo. Sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 1 000,- EUR a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 454,74 EUR.

Po vydaní uvedeného Nálezu sa vo veci dňa 8. marca 2017 uskutočnilo pojednávanie a bol vydaný rozsudok Okresného súdu Čadca sp. zn. 7C/31/2006-915...“

3. Ďalej sťažovateľ v sťažnosti poukázal na to, že „Proti rozhodnutiu Okresného súdu v Čadci podali obaja účastníci konania odvolanie. Sťažovateľ podaním zo dňa 26. mája 2017 a navrhovateľka dňa 29. mája 2017.

Sťažovateľ sa k odvolaniu zo strany navrhovateľky vyjadril na výzvu Okresného súdu v Čadci v stanovenej lehote dňa 18. augusta 2017.

Navrhovateľka podala dňa 17. augusta 2017 na Okresný súd v Čadci vyjadrenie k odvolaniu sťažovateľa, ktoré bolo podané dňa 26. mája 2017.

Okresný súd v Čadci zaslal sťažovateľovi vyjadrenie navrhovateľky a umožnil sťažovateľovi vyjadriť sa. Toto vyjadrenie sťažovateľ doručil súdu dňa 7. septembra 2017.

Navrhovateľka dňa 22. septembra podala na Okresný súd v Čadci stanovisko k vyjadreniu sťažovateľa zo dňa 6. septembra 2017.

Okresný súd v Čadci vydal dňa 1. augusta 2018 uznesenie, ktorým sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie.

Táto ústavná sťažnosť smeruje proti Krajskému súdu Žilina a jeho postupu v konaní vedenom pod sp. zn.: 6Co/205/2017.

Podanie bolo Krajskému súdu Žilina doručené dňa 3. októbra 2017, teda konanie vo veci odvolania proti Rozsudku okresného súdu Čadca sp. zn.: 7C/31/2006 prebieha k dnešnému dňu už viac ako 15 mesiacov od podania odvolania a Krajský súd Žilina viac ako 10 mesiacov neuskutočnil vo veci žiadny úkon.

Predmetom odvolacieho konania je najmä vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov k bytu, z užívania ktorého bol sťažovateľ vylúčený rozhodnutím vydaným v konaní vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn.: 10C/109/2008.

Konania vedeného na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn.: 6Co/20S/2017 nie je v súlade s požiadavkou prejednávania veci bez zbytočných prietáhov a v primeranej lehote. Naopak, trvanie konania je neprimerane dlhé a v rozpore s právom na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov.“.

4. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Právo [REDAKOVANÉ] na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu Žilina pod sp. zn.: 6Co/205/2017 porušené bolo.

2. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie vo výške 10 000,- EUR, ktoré mu je Krajský súd Žilina povinný zaplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Krajský súd Žilina je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania vo výške 325,42 EUR do 2mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

9. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

10. Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o návrhu sťažovateľa smerujúcom proti postupu krajského súdu, ktorým boli podľa neho spôsobené zbytočné prietahy, čím malo dôjsť aj k porušeniu v sťažnosti označených práv v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 6 Co 205/2017.

11. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže podľa štandardnej judikatúry ústavného súdu vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva

sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch (IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

12. Sťažovateľ v sťažnosti sám uvádza, že napadnuté konanie na krajskom súde prebieha od 3. októbra 2017, keď mu bol postúpený spis okresného súdu na rozhodnutie o odvolaní, pričom dosiaľ nebolo napadnuté konanie skončené. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v sťažnosti poukazuje aj na priet'ahy v prvostupňovom konaní vedenom Okresným súdom Čadca pod sp. zn. 7 C 31/2006. V súvislosti s týmto konaním však porušenie v sťažnosti označených práv nenamieta, pričom uvádza, že priebeh tohto konania už ústavný súd vyhodnotil a rozhodol v náleze sp. zn. I. ÚS 401/2016 zo 14. septembra 2016, keď okrem iného sťažovateľovi priznal aj finančné zadost'učinenie v sume 1 000 €. Keďže ústavný súd je v zmysle ustanovenia § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania a osobitne petitom sťažnosti, možným porušovaním základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom sa nezaoberal. Ústavný súd v uvedenej súvislosti poukazuje aj na to, že konanie pred ním je ovládané princípom dispozitívnosti, ktorý vylučuje, aby ústavný súd zapájal do konania o sťažnosti iný všeobecný súd bez výslovného návrhu sťažovateľa.

13. Ústavný súd na základe uvedeného zastáva názor, že iba samotná dĺžka sťažnosťou napadnutého odvolacieho konania aj napriek tomu, že krajský súd ako súd odvolací vo veci doteraz nerozhodol, sama osebe nebola takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v okolnostiach danej veci vysloviť namietané porušenie práv sťažovateľa, resp. že doba konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 6 Co 205/2017 zasiahla z dôvodov, za ktoré nesie zodpovednosť krajský súd, samotnú podstatu a účel namietaných práv sťažovateľa takým závažným spôsobom, že by to odôvodňovalo prijatie sťažnosti na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 93/03).

14. Pokiaľ sťažovateľ namieta nečinnosť krajského súdu v období, keď mu bol okresným súdom predložený súdny spis na rozhodnutie, ústavný súd dáva do pozornosti, že krajský súd vo veci koná ako súd odvolací, úlohou ktorého je posúdiť vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto krajský súd v zmysle

právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) platnej do 30. júna 2016 spravidla nevykonáva vo veci procesné úkony (§ 213 OSP) a ani nie je povinný nariadiť pojednávanie (§ 214 OSP). Podľa právnej úpravy platnej od 1. júla 2016 je postup konajúceho súdu upravený v § 383, § 384 a § 385 Civilného sporového poriadku. To však (aj vzhľadom na predmet konania a rozsah súdneho spisu) nevyhnutne neznamená, že odvolací súd je v odvolacom konaní „úplne“ nečinný, ako tvrdí sťažovateľ.

15. Z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05).

16. V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05). K takémuto záveru ústavný súd dospel aj pri predbežnom prerokovaní tejto sťažnosti.

17. Pri rozhodovaní vo veci ústavný súd taktiež zohľadnil, že sťažovateľ pred podaním sťažnosti ústavnému súdu neuplatnil sťažnosť na priet'ahy v napadnutom konaní u predsedu krajského súdu.

18. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

19. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti v nej uplatnenými nezaoberal.

20. Ústavný súd v závere pripomína, že ak by nečinnosť krajského súdu v odvolacom konaní aj naďalej bez ospravedlniteľného dôvodu trvala, sťažovateľ môže predložiť ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2018